

anise e for stiftede dertil. Jeg tilstaaer imidlertid oprigtigt, at jeg med al den Agtelse, jeg har for de samtlige Medlemmer, som ere her tilstede, og, skjøndt jeg ikke troer, at jeg imellem dem har mindst personel Kundskab, saa vidste jeg dog ligeoverfor Finantsagen kun saa Medlemmer, som man særligt og strax kunde henvende Opmærksomheden paa. Vi have maaffee et Par Medlemmer i Forsamlingen, hvis Livsopgave det har været at bekræftige sig med denne Sag, og som allerede ved tidligere Leiligheder have havt Anledning til at give Prøve paa deres Indsigt. De øvrige Medlemmer maatte vi, idet vi satte dem ind i Finants-Comiteen, behandle efter et Slags Navneværdi, og dermed kunde hverken de eller vi være tjente. Det er heller ikke nok, at vi vælge de Mænd, hos hvem vi troe den nødvendige Dygtighed. Vi maae, idet vi vælge dem, tillige være nogenlunde overtydede om, at de ville betragte Sagen fra det Standpunkt, hvorfra vi i det Hele troe, at den bør betragtes. Thi, tage vi fejl i denne Henseende, og Udvalget i det Væsentlige kom til at bestaae af Mænd, som slet ikke deelte Majoritetens Anskuelse om Sagen, saa vilde vore Forhandlinger derved, istedetfor at forkortes, ganske overordentligt forlænges. Vi vilde da ligeoverfor Udvalgets Medlemmer komme til at staae i en stadig Kamp, som vilde være saameget vanskeligere og saameget mere haardnakket, som det er umuligt, at et Antal Medlemmer i længere Tid kan arbejde sammen, uden at komme til at danne en Art Corporation. Altsaa, siger jeg, hvis denne corporative Følelse, som vilde beskaale Udvalget, ikke stod i Samklang med den Anskuelse, som beskaalede Pluraliteten af Medlemmerne i Salen, vilde vi komme til en lang og i høieste Grad skadelig Tvist. Det gjælder altsaa, dersom vi skulde vælge et Udvalg, at kunne vide, at de Mænd, vi vælge, foruden at besidde de fornødne Kundskaber ogsaa i et passende Forhold betragte Sagerne fra det samme Standpunkt, som vi, som gave dem vor Stemme, troede, at Majoriteten i Salen betragtede dem. Men hvad skulde ogsaa bevæge os til før den første Behandling at vælge et saadant Udvalg? Det skulde være, for at have en Referent, en Ordfører, som kunde

foredrage Sagen for Thinget. Men, have vi nogen naturligere Ordfører end den, som har forelagt den omhandlede Lov? Og vilde der være Nogen, som paa det første Standpunkt bedre end som vedkommende Minister kunde oplyse alle de Tvivl, som kunde reises? Jeg troer derfor vist, at vi ikke allerede kunne skride til at vælge et Udvalg. Efter en længere Tid vilde vi kunne gjøre det, naar vi først ved en Forhandling ere komne til at lære hverandre noiere at kjende og have seet, hvorledes Enhver især, som deeltager i Forhandlingerne, har stillet sig ligeoverfor det forelagte Udkast. En anden Bet, vi kunne betræde, var den at bringe Sagen i Afdelingerne. Skjøndt vi jo ogsaa der kunne conferere med den Mand, som jeg allerede har nævnt som den naturligste Ordfører, nemlig Finantsministeren selv, saa vilde det dog blive den vidtløftigste Maade at underhandle med ham paa, og hans Ord ligeoverfor vore vilde tabe den væsentlige Betydning, som Offentligheden giver dem. Et hvert Ord fra ham om denne Sag vil støtte ham imod de Besværligheder, som han sikkert har at overvinde i sin reformerende Fremskriden hos Mænd, som længe have været vant til at betræde andre Veie, og ethvert Ord, som er kommen til ham selv fra Thinget og er hørt af Offentligheden, vil derved have faaet en Gjenslang, som giver det en forøget Betydning. I Afdelingerne vilde man, siges der, søge gjensidigt at oplyse hverandre, men denne Betragtning-Maade er, saavidt jeg skjønner, idetmindste paa dette Standpunkt, forkastelig. Afdelingerne kunne efter min Mening kun tjene til at orientere os med Hensyn til de Mænd i Afdelingerne, som vi helst ønskede paa et senere Stadium at lade fremtræde som vore Representanter i Udvalget; men der at søge en Oplysning, som man siden vilde bringe frem for Thinget, vilde kun være at forøge vore Forhandlinger. Derfor er Lovudkastet meddeelt os strax, forat Enhver efter sin bedste Evne og med sin yderste Flid kan søge de Oplysninger, han behøver, for at undersøge — thi det er herom at det gjælder — om hans Anskuelse af Sagen svarer til den Hoved-Anskuelse, som ligger paa Bunden af det forelagte Udkast. Finder han sig ikke nok-